

Мар'яна Лелик

24
ВІКОНЦЯ

*Історії
з ароматом Різдва*

Київ
ДУХ І ЛІТЕРА
2023

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Передмова

«24 віконця» — це 24 історії життя людей «тут і тепер», унікальні у своїй неповторності. Неочікувана розв'язка чекає у кожній історії, заводячи читача за поворот та розкриваючи таємницю... Там, де, здавалося б, немає майбутнього, загоряється вогник надії, оживає життя, прокидається віра у диво.

Історії фотографа Віталія, вчительки співу Тетяни, «жебрачки», яка продає троянди, пронизують до глибини душі, а деякі й зовсім не залишають шансів, щоб не розплакатися. Проте це сльози вдячності та любові, сльози звільнення, катарсис.

Ця збірка — ніби коробка солодощів ручної роботи, у якій кожен цукерок має свій особливий смак.

Читаючи оповідання, складається таке враження, що авторка особисто була свідком

подій, і це наближує читача до героїв настільки, що він разом із ними отримує відповіді на запитання, розраду, воскресає у думках, що найкраще попереду і що немає нічого неможливого, якщо віриш усім серцем. Сподіваюся, що дуже скоро цю збірку екранізують, і ми отримаємо новий шедевр кінематографа та пальмову гілку, бо тільки справжнє залишається у серці та думках надовго, змушує підняти очі, надихає бажанням жити.

Анастасія Швець,
психолог, психотерапевт,
магістр музичного мистецтва

Від автора:

У кожного з нас є такі історії.

Вони наповнені світлом та любов'ю, не-
підвладні часу.

Вони знають про нас більше, ніж ми самі.

І ніколи не набридають, тому розповіда-
ти їх можна сотні разів, і з кожним разом
вони стають усе цікавішими, солодшими.

У когось такі історії дрімають на кінчи-
ках пальців, прокидаючись тоді, коли по-
трібно заплести доні волосся чи зробити
синові кораблик.

Ще чиїсь живуть на носачах черевиків
і дорогу додому ближчою роблять.

Хтось знаходить свої історії в горах, де
навіть повітря казкою пахне.

Хтось — на місячній доріжці.

Чиїсь історії теплими літніми вечорами
гойдаються на рипучих гойдалках, чиїсь —
мандрують світами.

Хтось знаходить свої історії в засушено-
му букеті білих руж.

Чиїсь — у постах з фейсбуку чи на сторінках виведеного дитячою рукою щоденника.

А як багато терпеливих історій чекають, поки їх знайдуть на горищах у старих скринях із пожовклими світлинами. Як же їм хочеться повідати таємниці, притрушені сотнями літ.

Ті особливі історії роблять і нас особливими.

І навіть тоді, коли ти не пам'ятатимеш, який сьогодні день, був уже сніданок чи ні, важко пригадуватимеш, у яких класах навчаються твої внуки, ти завжди точно знатимеш,

де живуть твої

історії...

Кульбабка

Лідія Андріївна схожа на кульбабку – тоненька стеблиночка, сиве, як пух, волосся.

Щоранку вона відкриває футляр і торкається струн.

Скрипка усміхається у відповідь – їй трохи лоскітно, але дуже радісно від цих дотиків. Смичок лежить збоку. Спершу він трохи ображається, бо наче не помічають, але згодом, коли і його торкаються покручені артритом пальці, радіє, аж випрямляється.

Лідія Андріївна заплющує очі. Так вона краще чує музику. Ту, що звучить у її серці. Та музика лине з небес. Вона лікує й надихає, змінює час, стирає втому й біль.

Жінка робить легкий кивок головою, наче уклін, і закриває футляр.

Завтра Різдво.

Лідія Андріївна згадує, як на кожне Різдво виходила на пишні сцени й дарувала свою музику всім.

Сьогодні Лідії Андріївни треба вийти в магазин. Їй не хочеться. Вона ліпше зосталася б удома

Листівка

Оксанка почула, що мама йде до кімнати, й почала швидко згортати все жушмом зі столу собі на коліна – кольоровий папір, ножиці, кілька вирізаних маленьких сніжинок. Срібні блискітки розсипалися і вкрили мереживом і штанці, й крісло, і підлогу навколо.

– Що тут робиться? Оксано! Де підручники? Ти ж обіцяла, що зробиш уроки! – Віра вихором влетіла в кімнату.

– Я просто...

– Тобі все просто! А в цьому житті нічого просто не буває! І гроші не просто так із неба падають, і роботу не просто так знайти. Бачиш – мені три треба, щоб нас прогодувати, а ти дурницями займаєшся. Порозкидала все кругом!

– То не дурниці, я хотіла... – Оксанка вкусила себе за язик, бо як же тоді сюрприз...

– Нерви ти мені хотіла потріпати, ось що! Негайно підручники на стіл! Де зошити? Що тут узагалі робиться?! Що за... – Віра різко відсунула крісло, на якому сиділа мала, і на підлогу впало все, що ледь

Терапія

Іра приходила до нього раз чи два на тиждень. Інколи – говорила безупинно, іноді – мовчала. Головне, що він розумів. На прощання завжди тулилася й дякувала. І забирала зі собою особливий його запах – терпкий і глибокий, як нездійснена мрія. Цей запах був її талісманом.

– Що, знову до нього побігла? – питав батько, наперед знаючи відповідь.

– До нього, до кого ж іще, – зітхала мати й стелала плечима.

Іра росла. Змінювалися проблеми, з якими вона до нього приходила, змінювалося все навколо. Крім нього. Він завжди радів. І чекав завжди. Хоч зустрічі ставали все рідшими.

Після одруження Іри вони бачилися лише кілька разів і то мимохідь. Тоді вона ніяково опускала очі, а він тепло, як завжди, кивав, мовляв: «Розумію, все гаразд».

Коли Іра з чоловіком переїхали, він змирився. І наче всох.

– Яка сильна прив'язаність, – дивувалися односельці. – Світ такого не бачив!